

РЕШЕНИЕ

№ 17929

гр. София, 12.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7925** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал.1, т. 19 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на У. Т. Н. К., [дата на раждане], гражданин на И., чрез адв. Д. Т., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“) от 10.07.2025 г., издаден от М. С. – завеждащ „Консулска служба“ в [населено място], Ливанска република при Дирекция „К. отношения“ на МВНР, по заявление на жалбоподателя с вх. № ВЕУ25000409V от 23.05.2025 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че административният акт е издаден при нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при липса на надлежни мотиви. Излагат се доводи, че отказът е постановен единствено въз основа на посочване на сигнал в III. информационна система, без да са изложени фактическите обстоятелства, обосноваващи това основание. Навеждат се съображения, че жалбоподателят е съпруг на българска гражданка и баща на малолетно дете – български гражданин, поради което отказът за издаване на виза представлява непропорционална намеса в правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. Поддържа се още, че административният орган не е обсъдил релевантните факти и не е извършил необходимите консултации съгласно приложимото европейско и национално законодателство. Подробни съображения в тази насока са изложени в жалбата. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Т., който поддържа жалбата и моли съда същата да бъде уважена.

Ответникът – М. С. – завеждащ „Консулска служба“ в [населено място], Ливанска република при Дирекция „К. отношения“ на МВНР - редовно уведомен, не се явява и не се представлява. В писмена молба на процесуалния представител е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.05.2025 г. със заявление с вх. № ВЕУ25000409V жалбоподателят У. Т. Н. К., гражданин на И., е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България (виза вид „D“). В заявлението е посочено, че същият е съпруг на българска гражданка А. А. А.-Н., за което е представено копие от удостоверение за сключен граждански брак на 22.07.2024 г. в [населено място]. Към заявлението са приложени: Удостоверение за раждане на А. У. Н.; Декларация по пар. 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ за осигуряване на жилище; Копие от Нотариален акт № 181, том XXXI, дело 5442/1990 г. от 2.07.1990 г.; Декларации по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ от А. А. А.-Н.; копие от националния паспорт на чужденеца; Банково извлечение от сметката на А. А. А.-Н.; Удостоверение за съдимост; Медицинска застраховка; Удостоверение относно гражданското състояние на чужденеца съгласно регистрите в Република И..

На 10.07.2025 г. У. Т. Н. К. е получил отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, като в основанието за отказа е посочено, че в Ш. информационна система (ШИС) е подаден сигнал с цел отказ за влизане от ФР Г..

По делото е приложено писмо от Дирекция „Миграция“ при МВР - [населено място] /л. 49/, съгласно което е изразено отрицателно становище за издаването на виза за дългосрочно пребиваване поради наложена забрана на лицето за влизане или пребиваване на територията на Шенген, валидна до 07.08.2027 г.

В кориците по делото е приложено и писмо относно становището на Държавна агенция „Национална сигурност“ /л. 52/, с което се удостоверява, че е проведена съгласувателна процедура от СДМ - ДАНС по подаденото от апликанта заявление за виза и е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система с мотив – наличие на подаден сигнал в Ш. информационна система от ФР Г. за отказ за влизане и пребиваване на територията на Шенген до 07.08.2027 г.

С жалба с вх. № 18455 от 21.07.2025 г. до АССГ жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза.

В хода да съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

1. от жалбоподателя – Копие от писмо от ДАБ с изх. № ПМЗ-ОК-2075/28.07.2025 г.; преводи от имейл кореспонденция, водена с немските държавни власти относно наложената забрана за влизане в Шенген; Решение от 01.12.2025 г. на Управление на Федералната полиция; Възражение от 19.12.2025г. срещу Решение от 01.12.2025 г. на Управление на Федералната полиция.

Видно от Решение от 01.12.2025 г. на Управление на Федералната полиция е отхвърлена молбата на У. Т. Н. К. за заличаване на данните в ШИС.

Мотивите са, че обявяването е правомерно. Обявяване на отказ за влизане в ШИС спрямо гражданин от трети страни се предприема съгласно чл. 24, ал. 1, буква „а“ във вр. с чл. 24, ал. 2, буква „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 във вр. с чл. 30, ал. (5) от Закона за Федералната полиция, ако лицето представлява заплаха за обществената безопасност или ред или националната сигурност. Решението за такова обявяване на отказ за влизане освен това трябва да бъде взимано въз основа на индивидуална преценка от компетентния административен орган - в този случай - Управлението на Федералната полиция. Съгласно наличната в Управление на Федералната

полиция информация от друг орган, която е класифицирана, се е взело решение за обявяването на отказ за влизане на У. Т. Н. К..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА по аргумент от чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, подадена е в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК – относно компетентността на административния орган, спазването на установената форма, съответствието с процесуалните правила, материалноправната законосъобразност и съответствието с целта на закона.

Съгласно чл. 8 и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец може да влезе на територията на Република България, ако притежава редовен документ за пътуване и виза, когато такава се изисква. Визите се издават или се отказва издаването им от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Редът и условията за издаване на визи са уредени в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г.).

Съгласно чл. 27, ал. 6 от посочената наредба консулските длъжностни лица извършват проверка на представените данни и документи, като преди постановяване на решение по заявлението същото задължително се изпраща до Националния визов център за извършване на справки и консултиране чрез Визовата информационна система. Съгласно чл. 34, ал. 1 от наредбата виза не се издава, когато е налице някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, като отказът се постановява във формуляр по образец (Приложение № 7), който следва да съдържа правното основание и мотивите за отказа.

В съответствие с разпоредбите на наредбата и чл. 9е, ал. 2 ЗЧРБ исканията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпращат чрез Дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи за съгласуване със службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция „К. отношения“, въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани в Инструкция № ІЗ-2593 от 3 ноември 2010 г. на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласно чл. 1, т. 4 от инструкцията визите за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ подлежат на задължително съгласуване между Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения“, Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи и Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласуването се извършва по електронен път чрез Системата за визов контрол.

Съгласно уредената процедура регистрираните в консулските служби молби за визи се изпращат чрез Системата за визов контрол до Дирекция „К. отношения“, която в срок до три работни дни ги препраща на Дирекция „Миграция“ – МВР за съгласуване. Дирекция „Миграция“ извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като уведомява Държавна агенция „Национална сигурност“ с цел изготвяне на съвместно становище. След извършване на необходимите проверки и съгласуване между компетентните органи съвместното становище се предоставя на Дирекция „К. отношения“, въз основа на което консулското длъжностно лице постановява решение за издаване или отказ за издаване на виза.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган — М. С. – консулско длъжностно лице в ЗКС в

ДП-Б., оправомощен със заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. /л. 37/ на министъра на външните работи и Заповед № 1/20.01.2025 г. /л. 35/ на посланика Я. Т., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Не са допуснати съществени нарушения на процедурните правила, нито нарушение на материалния закон.

В обжалвания акт административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, която разпоредба регламентира, че се отказва издаване на виза или влизане на чужденец в страната, когато е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. В случая тази материално – правна предпоставка е налице. По данните на дирекция „Миграция“ и на ДАНС, за У. Т. Н. К., [дата на раждане] , гражданин на И. има подаден сигнал в Ш. информационна система от ФР Г. за отказ за влизане и пребиваване на територията на Шенген до 07.08.2027 г. Това вписване в ШИС е обжалвано пред властите във ФР Г. и не е отменено. Вписването не е заличено, сигналът не е свален и е в сила и валиден. Поради този сигнал за българската държава възниква задължение да спазва международните ангажименти и да не позволява влизането на територията на Ш. пространство на чужди граждани, за които има вписана забрана за влизане.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за нарушено право по чл. 8, § 1 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). на личен и семеен живот, гарантирано от чл. 8, § 1 ЕКПЧ, тъй като има сключен граждански брак с българска гражданка и има родено от брака дете.. Разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според § 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Във всеки отделен случай следва да се прецени дали намесата е в съответствие с изискванията на чл. 8, § 2 ЕКПЧ, а именно дали е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в едно демократично общество.

В разглеждания случай безспорно държавата се намесва в правото на семеен живот на заявителя, но тази намеса е предвидена в закона - чл. 26, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, и преследва легитимна цел, а именно да се попречи на чужденци, за които има вписана забрана за влизане и пребиваване от друга държава членка на ЕС да влязат на територията на Ш. пространство. Според практиката на ЕСПЧ член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване, като за всеки конкретен случай следва да се преценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот. Настоящата инстанция счита, че намесата в семейния живот на жалбоподателя съответства на належаща обществена нужда и по-специално е пропорционална на преследваната легитимна цел, като при засягането на това основно човешко право не е нарушен принципа на пропорционалност. В обобщение следва да се посочи, че основната причина, поради която жалбоподателят твърди нарушение на чл. 8, § 1 ЕКПЧ, е обстоятелството, че има сключен граждански брак с българска гражданка и родено от брака дете. Правото на семеен живот, прогласено от чл. 8, § 1 ЕКПЧ, обаче не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. В този смисъл е и практиката на ЕСПЧ във вр. с чл. 2, § 1 от Протокол 4 - решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото *Ahmut v. the N.* - правото на зачитане на семейния живот (чл. 8) не

гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот.

С оглед на изложеното, оспореният отказ за издаване на виза за продължително пребиваване на жалбоподателя е законосъобразен, съответства на приложената разпоредбата на чл. 10, ал.1, т. 19 от ЗЧРБ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от У. Т. Н. К., [дата на раждане], гражданин на И., Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“) от 10.07.2025 г., издаден от М. С. – завеждащ „Консулска служба“ в [населено място], Ливанска република при Дирекция „К. отношения“ на МВнР, по заявление на жалбоподателя с вх.№ВЕУ25000409V от 23.05.2025 г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: